

til altsaa tjener som Mødsætning, at man, naar man gjør større Fordringer, Intet faaer, skal jeg tillade mig at yttre, at efterat der tidligere har været forelagt os Stumper af communal Selvstændighed, og efterat man tidligere er bleven opfordret til at have Taalmodighed, indtil der kom et større Arbeide, ligger det meget nær, at naar man nu igjen kun faaer et Stykke, skjøndt ganske vist et stort Stykke, og altsaa ikke faaer alt det, man troede var i Overeensstemmelse med Grundlovens udtalte Tanke og Mening, risikerer man, at man aldrig faaer det Øvrige. — Dernæst maa jeg fremhæve, at det for mig staaer som Hovedsagen at faae selvstændige, virksomme, kraftige og dygtige Borgere, men dem faaer man meget snarere, naar man giver dem noget Ansvar, end naar man dækker dette ved at stille en Mellemand ind fra Regjeringen. Der er Meget, som ikke bliver foretaget i dette Liv, fordi den, der har Lyft til at foretage det, kun kan sætte det iværk gennem Andre og ikke uden Modstand, medens han dog tilsidst ikke faaer Gren deraf. Alle disse Hindringer hemme den communale Udvikling. Jeg troer, som jeg før sagde, at der, trods Regjeringens Præmissjer, er en mærkværdig Umyndighedserklæring imellem Vinierne, thi enten ere Borgerne i Byerne mere uvillebe end Landbefolkningen — og det troer jeg, at jeg uden Fornærmelse mod Landboerne tør sige, at de ere — eller ialtsald staae de paa lige Trin, og der er da ingen Grund til ikke ogsaa i denne Henseende at sætte dem paa lige Trin. Da det kun er for en kort Bemærkning, jeg har faaet Ordet, skal jeg endnu kun tilføie, at naar den høitærede Minister slog paa, at man skulde have en Embedsmand i Communerne, fordi der ikke over dem var nogen overordnet communal Autoritet, vil jeg erklære, at denne Parallelisme kun kan føre til, at man istedetfor Byfogden faaer som overordnet Embedsmand Amtmanden, eller til en communal Selvstændighed, saaledes, at Byfogden ikke er stemmeberettiget, men staaer udenfor Communalbestyrelsen som Tilshyshavende. Den kan aldrig føre til, at Byfogden bliver stemmeberettiget, og det endog to, tre Gange. Til

den høitærede Ministers Erklæring med Hensyn til, at Sagen i de 5 store Byer, hvor Borgemeesteren staaer som Magistrat ved Siden af Borgerrepræsentationen, kunde lade sig gennemføre, men at det var en Uting at lade Borgemeesteren vælges i disse Byer, naar det Samme ikke kunde skee i de øvrige, skal jeg erklære, at naar man kan vælge i den største Commune i Landet, nemlig i Kjøbenhavn, kan man ogsaa gjøre det i de næststørste, og kan man vælge i de næststørste Communer, kan man ogsaa vælge i de smaa. Kan man undvære Byfogden paa Landet, kan man ogsaa undvære ham i de smaa Kjøbstæder. Det er en Løsteparagraph, der i denne Henseende indeholdes i Grundloven; dens Opfyldelse vil bidrage til at vække Borgernes Selvstændighedsfølelse og til at gjøre dem til kraftige Mænd.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning, og det er den, at jeg ikke troer, der nogensinde fra Regjeringens Side i de forskjellige mislykkede Forsøg paa at løse Opgaven, paa noget enkelt Punkt er budt et større Maaal af Myndighed, end der er budt i det foreliggende Lovudkast.

Steenstrup: Maa jeg gjøre en ganske kort Bemærkning?

Formanden: Da der endnu er 12 ærede Medlemmer, som have ønsket at ndtale sig, anseer jeg det for rigtigt nu at udsætte Forhandlingerne til et følgende Møde.

Førend jeg slutter Mødet, skal jeg meddele, at jeg fra Folkethingsmanden for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Falleisen) har modtaget et Andragende fra 13 i sin Tid fra Underofficerer opadvancerede, nu afskedigede Officerer om Pensionshjælp, samt endvidere fra samme ærede Medlem et Andragende fra forhenværende Materialforvalter Halvorsen, ligeledes om Pensionshjælp, hvilke Andragender efter Fremfenderens Ønske ville blive afgivne til Finantsudvalget.

Næste Møde vil blive afholdt i Morgen, Tirsdag, Kl. 1, og Dagsordenen vil da være: